

**R. P. Fr. Ioannis Poncii, Corcagia-Hiberni, Ordinis Ff.
Minorvm, Sacræ Theologiæ Lectoris Ivbilati, Olim in
Collegio Romano S. Isidori Primarij Professoris;
Philosophiæ Ad Mentem Scoti Cvrsvs Integer**

Poncius, Joannes

Lugduni, 1659

5. An idem corpus possit esse simul in duobus locis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95688](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95688)

Ad confirmationem nego consequentiam, & disparitas est: quod partes motus dicunt successionem essentialiter, qualem non possent dicere, si essent simul: duæ vero partes quantitatis nihil essentialiter dicunt, propter quod repugnaret eas esse simul. Imo ipsis aduersariis concedenda est disparitas inter partes motus, & quantitatis, quia alias, quemadmodum duæ partes motus nec simul nec successiue possunt coexistere eidem durationi: ita nec duæ partes quantitatis possent coexistere eidem loco, quod est absurdum, ac contra experientiam.

48 *Obiicies tertio*: sequeretur eundem locum bis reple-ri, & latera eius à duobus causis totalibus extendi, & red-di à se inuicem distantia; & præterea eundem locum, in quo esset vnū corpus, repleti & esse vacuum: repleti qui-dem, quia contineret vnū illud corpus; esse vero va-cuum, quia non haberet corpus aliud, cuius esset capax.

Respondetur, si per bis repleti intelligatur repleti à duobus, quorum quodlibet sufficienter repleret, quamuis alterum non adesset, concedendo illam partem se-quela; si aliud intelligatur, quod sit inconueniens, nego illam.

Ad illud de distantia laterum *respondeo*: si illa duo cor-pora penetrata moueretur simul à se ipsis ad locum, quod effectiue efficerent vt latera loci, quem occuparent, dista-rent à se inuicem, non tamen ita, vt quodlibet, esset causa totalis, sed vt partialis tantum. Si vero illa extensio late-rum nō fiat ab ipsis effectiue, sed ab alia causa; minus vir-get difficultas, vt patet. Quod si de extēsiōe formali lo-quamur, quæ scilicet sit per hoc, quod illa corpora im-pediant, quo minus latera loci possint cōuenire inter se, sicut facerent si non essent illa corpora inter illa: Dico illam formalem extensionem & impedimentum illud prouenire à duobus illis corporibus, tanquam à pluri-bus causis partialibus totalis extensionis & impedimen-ti; quamuis enim quodlibet ex ipsis esset sufficiens im-pedimentum, & actu totaliter impediret, si alterum non fuisset; tamen quando alterum est, neutrum est totale impedimentum.

Ad tertiam partem sequela *respondeo* eam negando, quia nō ab eo dicitur locus vacuus, quod careat corpore quod posset habere, sed ex eo quod nullum contineat corpus, & quod posset tamen continere; unde locus con-tinens vnū corpus sibi commensuratum, non est va-cuus, quamuis careat alio corpore, quod simul cum prio-ri corpore posset habere.

CONCLUSIO II.

49 *Substantie illa corporea, quæ naturaliter expellere so-lent se inuicem à loco, non possunt naturaliter esse in eodem loco; & huiusmodi substantia sunt omnes sublunares ad minus.* Hæc est omnium quantum ad primam partem, & communissima quoad secundam contra Fernelium, Petrum, Ioannem, & Argentinam.

Probatur prima pars: ideo illæ substantiæ expellunt se inuicem naturaliter, quia habent virtutem naturalem expellendi se inuicem, quando debite applicantur: sed non potest naturaliter ab illis tolli illa virtus: ergo nō potest fieri quin naturaliter expellant se inuicem, & consequen-ter nequeunt naturaliter esse simul in eodem loco.

Probatur minor: quia principium naturale expellēdi se inuicem à loco est quantitas: sed non possunt priuari natu-raliter quantitate: ergo nequeunt priuari virtute natu-rali expulsiua.

Confirmatur: quia nulla potest experientia aut ratione ostendi, quæ suadeatur contrarium; sed omnis experientia fauet nostræ conclusioni: ergo tenenda est potius quam opposita.

Probatur secunda pars conclusionis: quia omnes sub-stantiæ sublunares habent quantitatem: ergo omnes expellunt se inuicem à loco, & nequeunt esse in eodem loco.

Confirmatur experientia, quæ de qualibet substantia sublunari corporea haberi potest.

50 *Dixi autem in conclusionē: substantia corporea*

sublunares ad minus; quia non est adeo certum quod Cæ-li sint impenetrabiles, neque enim adest sufficiens prin-cipium colligendi cum certitudine, quod astra errantia nō moueantur per Cælum penetrando ipsum, vt etiam non est certum quod afficiantur quantitate, quæ est principii impenetrabilitatis cum enim hæc vocetur proprietas materiæ, & non sit certum, quod Cæli constent materia, non erit etiam certum quod habeant quantitatem: & li-cet etiam haberent quantitatem, posset adhuc dubitari, an quantitas in Cælis petat connaturaliter expulsionem astrorum errantium ab eodem loco: licet enim esset eius-dem rationis cum quantitate sublunari, adhuc tamen posset in Cælis non exigere expulsionem aliorum corpo-rum omnium ab eodem loco, quamuis illam exigeret in sublunariis. Sed de hoc in libris de Cælo.

51 *Obiicies*. In condensatione plures partes quantitati-ue reducuntur ad eundem locum, & consequenter pene-trant se.

Confirmatur: quia scyphus plenus aqua admittit vlti-mus aliquos nummos, si dimittantur in ipsum, absque effusione aquæ: & panis recens vino immersus imbibit vinum ita, vt vtrumque retineat eundem locum: ergo natu-raliter fit penetratio corporum sublunarium quantita-tiarum.

Respondeo, abstrahendo iam à modo, quo fit conden-satio, negando consequentiam in hoc sensu huius conclu-sionis, quia hæc conclusio vult quod non possint res quā-titatiue penetrare se inuicem sic, vt manente re vna in eodem situ, quo ante, alia res possit occupare eundem lo-cum, quidquid sit an possit occupare eundem, mutato si-tu prioris corporis per qualitates aut agentia condensan-tia. Sed de hoc melius, quando agemus de generatione & corruptione.

Ad confirmationem respondeo negando consequentiam: quia dum iniiciuntur nummi in scyphum, aqua intume-scit, & crescit in cumulum in medio scyphi, accipiendo tantum loci ex parte aeris, quantum reliquit nummis, & ideo potius crescit sic in cumulum: quàm superfluit, quia siccitas labiorum scyphi impedit superfluentiam, cuius signum est, quod humectatis labiis statim incipiat de-fluere. Ad illud de pane dico, manifeste apparere quod intumeat, & acquirat plus loci quam ante: & deinde quamuis non acquireret, non sequeretur consequentia, quia vinum recipitur in poris panis, expulso aëre, aut aliis substantiis tenuibus.

QUESTIO V.

An idem corpus possit esse simul in duobus locis.

52 *C*ertum est experientia & communi consensu, vnū corpus non posse naturaliter esse in pluribus locis simul, nec circumscriptiue, nec definitiue. Certum est etiam vnū corpus posse esse in pluribus locis, ita, vt in vno sit circumscriptiue, & in alio definitiue aut sacramentaliter, acita etiam, vt in pluribus locis sit definitiue, vt patet in mysterio Eucharistiæ: nam corpus Christi est sacramentaliter in pluribus locis, & circumscriptiue in cæ-lo. Itaque difficultas huius quæstionis est, an idem corpus possit esse supernaturaliter in pluribus locis circumscri-ptiue, hoc est cum correspondentia partium sui ad par-tes cuiuslibet ex illis locis; quæ tamen difficultas, ex sup-positione quod corpus posset vlla ratione esse simul in pluribus locis, meo iudicio non deberet moueri in du-bium, quia prorsus est eadem ratio de existentia corpo-ris in duobus locis circumscriptiue, ac definitiue, seu sa-cramentaliter, vt ex dicendis apparebit.

CONCLUSIO.

53 *I*dem corpus potest esse in pluribus locis simul circum-scriptiue. Hæc est *Scoti* in quarto distinct. 10, quæst. 1. art. 2. cum suis & recentioribus fere omnibus, quos citat & sequitur *Suar. tom. 3. in 3. par. disput. 8. sect. 4. Arriaga hic sect. 8. contra D. Thomam 4. distinct. 10. qu. 2. & alios The- mistas*, quos citant, & sequuntur *Vasquez. tom. 3. in 3. par- tene disput. 189. & Complutenses hic.*

Probatur

Substantiæ
sublunares
nequeunt
naturaliter
esse in co-
dem loco.

Probatum primo, quia de facto id contingit: ergo potest fieri. Probatum antecedens: quia multi authores dignissime referunt, sæpe Christum Dominum apparuisse extenso modo in teritis: sed non est dicendum, quod non fuerit in cælis etiam tunc extenso modo, quia id esset contra illud A. 4. *Quem oportet calum suscipere usque ad tempus resurrectionis hominum*, & contra sanctum Augustinum relatum distinct. 2. cap. prima hæresis. *Donec finiatur sæculum, suum est Dominus*, & denique contra ipsum S. Thomam 3. par. quæst. 76. ergo fuit in cælo, & terra simul extenso modo. Bellarminus refert prædictas historias ad longum lib. 3. de Eucharistia, cap. 3. & 4.

Confirmatur, quia in Breuiario Romano legitur de sancto Ambrosio, quod simul fuerit Mediolani, & adfuerit sancti Sancti Martini in ciuitate Turonensi: cui simile quid etiam refertur de Sancto Antonio nostro de Padua, ac aliis Sanctis. Nec sane ex hypothese quod non possit manifesta implicantia ostendi in simultanea existentia corporis in duobus locis, debent hæc historias aliter quam sonant explicari, aut negari.

54 *Probatum secundo*, quia de facto corpus Christi ponitur extensum, & circumscriptiue in cælo, ac simul intensum, & definitiue in Altari sub speciebus panis: ergo potest poni extensum simul in cælo & alio loco. Probatum consequentia primo, quia omnes ferè implicantie, quas adducunt Aduersarij contra extensam existentiam corporis in duobus locis, militant contra existentiam extensam in vno loco & inextensam simul in altero: ergo si iis non obstantibus potest poni corpus extensum in vno loco, & inextensum in altero; poterit etiam iis non obstantibus poni extensum in pluribus locis. Probatum eadem consequentia secundo, quia difficilius est ponere corpus Christi inextensum in Altari, quam intensum: ergo si non obstante existentia extensa, quam habet in cælo, potest adhuc poni inextense in Altari, poterit etiam poni, ea non obstante, extense in Altari. Probatum antecedens: nam ut ponatur inextense in altari debent fieri duo miracula, vnum quo ponatur in pluribus & alterum quo poneretur absque modo suo connaturali, hoc est extensione. Ut autem ponatur in altari modo extenso, non esset necesse ut fieret aliud quam vnum miraculum, quod scilicet poneretur in pluribus locis.

Confirmatur: quia facilius est ponere in materia simul duas formas, quorum vtramque potest successiue recipere naturaliter, quam quarum vnam nec successiue quidem potest recipere naturaliter: ergo facilius est ponere in corpore simul duas vibrationes extensas, quarum quamlibet potest naturaliter recipere successiue; seu seorsim sumptam, quam duas vibrationes, quarum vnam nempe intensam, nequit recipere naturaliter successiue, aut seorsim sumptam.

Confirmatur secundo. Vnus locus potest circumscribere simul supernaturaliter duo corpora, quæ nequit naturaliter circumscribere: ergo vnum corpus potest circumscribi à duobus locis supernaturaliter, licet ab illis naturaliter circumscribi non possit. Probatum consequentia, quia vnum non est magis difficile quam alterum, ergo si vnum fieri potest, potest & alterum.

55 *Probatum tertio*, & quidem principalissime conclusio, solvendo implicantias, quæ contra conclusionem proponi solent, tam à Thomistis, quam ab hæreticis, quorum hæc impugnanda veritatem Catholicæ fidei de existentia reali corporis Christi sub diuersis hostiis eadem ipsa arma sumunt, quibus illi vtuntur aduersus nostram conclusionem.

Obijciens primo: idem nequit esse simul in pluribus temporibus, ergo nec in pluribus locis.

Respondeo negando consequentiam, quia ipsa tempora plura nequeunt esse simul, vt possit idem simul coexistere ipsis, loca vero possunt simul coexistere, & propterea poterit corpus, quantum ad hoc, ipsis simul esse præsens: quod si diuersa tempora possent esse simul, corpus posset coexistere illis simul, imo necessario coexistere, si coexistere vni. Adde contra Thomistas, si velint vt hoc argumento, idem posse vtgeri contra præsentiam sacramenta-

lem in pluribus locis: si enim ex eo quod corpus idem nequit esse simul in pluribus temporibus, sequitur, quod nequeat esse in pluribus locis circumscriptiue, sequitur etiam æque bene, quod nequeat esse in pluribus locis sacramentaliter: quod si ipsi negent hanc consequentiam, nos æque bene primam negare possumus: nec ipsi dabunt vnquam disparitatem sufficientem.

56 *Obijciens secundo*: sequeretur quod corpus existens, Romæ naturaliter, coexistere corpori existenti Corcagiæ; quia si Deus poneret vnum corpus Romæ & Corcagiæ, illa loca, in quibus esset, deberent necessario esse simul: quæ enim sunt eadem vni tertio, sunt eadem inter se.

Respondeo primo, hoc argumentum probare æque, quod vnum corpus nequeat esse definitiue in diuersis locis, & quod eadem indiuisibilis anima non possit esse vnita simul capiti & pedi, quin caput & pes sint simul loco: sed hæc non probat: ergo nec illud.

Respondeo secundo negando consequentiam: ad cuius probationem dico, si intelligatur axioma, vt debet in hoc proposito intelligi, quod ea quæ sunt eadem loco cum vno tertio, debeant esse eadem loco inter se, axioma esse verum: sed non facit ad propositum, quia illa duo loca, in quibus existeret idem corpus, non essent eadem loco cum illo, quia non essent in eodem vno loco, in quo ipsum esset, sed vnum esset in vno loco cum illo, & alterum in altero. Si vero intelligatur sic, quod illa, quæ coniunguntur, aut sunt præsentia vni alicui intime & indistanter, debeant intime & indistanter esse præsentia inter se, falsum est, vt patet in capite & pede præsentibus eidem animæ rationali, & tamen non præsentibus intime inter se, sed à se inuicem distantibus.

57 *Obijciens tertio*: sequeretur idem esse æquale maiori & minori loco, quod manifeste implicat, quia alias maior non esset maior, nec minor esset minor. Probatum sequela: corpus possum in duobus locis esse æquale cuiuslibet ex illis, & etiam vtriusque simul: sed vterque simul est maior, quam cuiuslibet seorsim sumptus: ergo esset æquale maiori & minori.

Respondeo primo, simile argumentum posse formari contra aduersarios: sicut enim sequitur, quod corpus possum in diuersis locis esse æquale illis simul & seorsim sumptis, atque adeo æquale maiori & minori: ita etiam sequitur, quod locus circumscribens duo corpora posita in eo supernaturaliter, esset æqualis vtrique simul & seorsim sumpto: ergo non possent duo corpora poni in ipso, quod est contra aduersarios, & communem Catholicorum sententiam probatam questione præcedenti. Quod si aduersarij aut negauerint secuturum quod ille locus esset æqualis maiori & minori, aut affirmauerint id non esse inconueniens, permittant nobis idem dicere in nostro casu: & quæcumque alia responsio sufficiat ipsis, eadem nobis æque bene sufficiet.

Respondeo secundo directe, distinguendo sequelam: id est habere tot partes, quot locus maior, & tot solum partes quot minor habet, nego sequelam; neque enim corpus possum in duobus locis habere tot partes, quot vterque locus simul sumptus habet, sed tot solum, quot locus vnus ex ipsis, quem occuparet connaturaliter: esset æquale maiori & minori loco, id est repletet totaliter maiorem & minorem locum secundum easdem partes replicatas, concedo sequelam, nec id est inconueniens, nec sequitur inde quod locus maior non esset maior; quamuis enim repletur eodem ipso corpore, quo repletur minor, replicato tamen, semper esset maior minori loco, qui plures partes includeret, quam minor.

Confirmatur hoc: quia anima de facto est æqualis capiti in quantum ad hoc, quod informat ipsum totaliter, & est etiam æqualis toti corpori, quod est maius capite, quia informat ipsum totum: ergo similiter non est inconueniens quod vnum corpus secundum se totum possum in pluribus locis sit æquale vtrique, & cuiuslibet ex illis, quantum ad hoc, quod occupet totaliter vtrumque, & quamlibet ex illis.

Rursus, de facto corpus Christi habet æqualem præsentiam sacramentaliter vni loco & pluribus locis: ergo

posset habere æqualem præsentiam circumscriptiuam vni loco & pluribus locis.

8 *Obiicies ex D. Thoma & Complutensibus*: De ratione loci circumscriptiuæ est, quod vndeque circumscribat & comprehendit locatum, & quod sit adæquatus ipsi: ergo implicat quod corpus ab eo circumscriptum ac comprehensum, sit extra illum locum; quia alias locus ille esset & non esset adæquatus.

Confirmatur: Implicat locatum contineri ac adæquari ab aliquo loco, & partem ipsius esse extra illum locum: ergo multo magis repugnat quod totum sit extra illum locum.

Confirmatur secundo, quia non vtrumque continet locus locatum, sed tanquam terminus: sed id quod continetur in alio tanquam in termino, nequit esse extra illud: ergo. Maior pater ex definitione loci tradita à Philosopho, quod sit terminus seu extremitas corporis continetis: probatur minor: tum quia extremum seu terminus definitur à Philosopho esse id, extra quod nihil rei possumus vltimè præteritum quia terminus vltimus motus est id, extra, vel vltra quod nihil datur motus.

Confirmatur tertio: quia sicut de ratione infiniti est, quod non possit perueniri ad terminum eius: ita de ratione finiti est, quod non possit perueniri ad amplius esse eius: sed de ratione locati circumscriptiuæ est quod terminetur & finiatur ab hac mensura loci: ergo non est peruenire ad amplius esse in loco circumscriptiuo.

Confirmatur quarto, quia quantitas ratione suæ essentia est prima ac principalis ratio, per quam corpus redditur formaliter aptum ad extensionem & præsentiam localem: ergo si non potest naturaliter reddere substantiam idoneam ad duplicem extensionem, nec id poterit facere per ordinem ad Diuinam omnipotentiam, & consequenter nequit corpus poni circumscriptiuæ in pluribus locis. Probatur consequentia: quia effectus proueniens ab aliqua forma, vt à causa formali principali, causatur ab illa, ratione suæ naturæ virtutis, vnde non potest causari ab ipsa naturaliter. Hoc est primum fundamentum D. Thomæ secundum Complutenses.

9 *Respondetur* distinguendo antecedens: quod circumscribat, & comprehendat, & sit adæquatus in quantum ad hoc, quod totum locatum quoad omnes suas partes intra se contineat, & quod superficies extrema locati habeat proportionem cum superficie concava corporis locantis, concedo antecedens: in quantum ad hoc, quod nihil locati, aut totum locatum sit etiam extra illum locum, manendo tamen intra illum, nego antecedens, & consequentiam; & distingo probationem consequentia: esset adæquatus, & inadæquatus, capiendū inadæquationem vniformiter & vniuocè, nego: æquiuiocè, seu difformiter, transeat. Itaque locus circumscriptiuus potest dici esse adæquatus dupliciter.

Primo in hoc sensu tantum, vt sufficiat ad continendum totum locatum, nec possit aliquid vltius continere absque penetratione: & in hoc sensu esset adæquatus corpori, quamuis corpus esset in alio loco; sed in eodem sensu non esset inadæquatus.

Secundo potest dici adæquatus, id est, quod sit talis, vt in eo solo possit poni corpus, cui dicitur adæquatus; & in hoc sensu non esset adæquatus, si corpus posset poni in alio loco. At falsum est locū circumscriptiuum debere esse adæquatum locato in hoc sensu: nisi quis velit facere questionem de nomine, intelligendo per locū circumscriptiuum illum, extra quem res locata non est; quod si quis hoc intelligat per locum circumscriptiuum, verum est quod non posset poni corpus in duobus locis circumscriptiuæ, imo nec in vno circumscriptiuæ, & in alio definitiuæ; & sic Christus de facto non esset circumscriptiuæ in cælo, contra omnes. Quod si etiam vellet quis intelligere per locum circumscriptiuum, illum in quo esset res, ita vt non esset alibi circumscriptiuæ, Christus quidem posset esse circumscriptiuæ in cælo, non obstante quod alibi esset definitiuæ, sed vñ corpus nequireret esse etiam supernaturaliter in duobus locis circumscriptiuæ, quia sequeretur quod quilibet ex locis esset & non esset circumscriptiuus;

esset quidem, vt supponitur; non esset autem, quia corpus esset extra illum circumscriptiuæ. At hæc acceptio loci circumscriptiuæ non facit ad propositum, vbi agitur de questione vere reali, & queritur an corpus, quod est extensum impenetrabiliter in vno loco vbi correspondente secundum proportionem partis ad partem, posset esse in alio loco cum simili extensione, & proportionem partis ad partem, siue vocetur ille locus circumscriptiuus, siue non vocetur, nos autem contendimus quod sic; & contrarium non suadet hoc argumentum, cum vlla probabilitate.

60 *Ad primam confirmationem respondeo*, distinguendo antecedens: contineri & adæquari ab aliquo loco ita, vt totum locatum sit in illo loco & nihil amplius, nego antecedens: ita vt non sit extra illud, concedo antecedens, & similiter distingo consequens.

Confirmatur hoc: quia corpus Christi continetur intra locum, in quo sunt species ita, vt sit totaliter intra illum, & non sit extra illum locum in partibus vicinioribus, aut vllis omnino sublunariis, casu, quo vna tantum hostia esset consecrata: & tamen hoc non obstat potest poni extra illum locum; ergo quod corpus contineatur circumscriptiuæ ab hoc loco sic, quod totum intra illum ponatur cum proportionem partis ad partem, non impedit quo minus ponatur in alio loco. Simile exemplum potest etiam proponi de anima, quæ circumscribitur à capite quantum ad hoc, quod tota reperiatur in capite, quamuis etiam reperiatur extra caput in pede.

61 *Ad secundam confirmationem respondeo* distinguendo maiorem: tanquam à termino sic, quod nulla pars ipsius sit extra illum vlla ratione: ita quod hoc esset de ratione formali loci: quæ contineret locatum cum proportionem partis ad partem, nego maiorem: sic quod nulla pars locati sit, quæ non sit intra illum, nec etiam extra illum absque replicatione, concedo maiorem, & similiter nego minorem, & nego consequentiam.

Ad probationem maioris, dico definitionem loci à Philosopho traditam intelligi debere de termino, id est includente locatum totaliter ita, vt nihil ipsius sit extra, quod non sit intra. Ad probationem etiam minoris respondeo extremum dici esse id, vltra quod nihil est, quod non sit intra. Ad alteram probationem minoris eiusdem, dico non esse eandem rationem de termino motus, ac de termino locati: quia motus, cum sit successiuus, nequit existere post terminum suum, vnde nec extra, seu post terminum eius aliquid ipsius potest existere: res autem locata existit sic, vt possit poni in alio loco extra locum primum; quod si motus posset existere post terminum suum, aliquid ipsius posset reperiri post terminum, nec destrueretur per hoc ratio termini, quia sufficeret ad hoc, quod totum motum clauderet, quamuis rursus idem motus inciperet de nouo, & clauderetur alio termino.

92 *Confirmatur responsio*: quia corpus Christi continetur in loco suo in cælo, tanquam à termino & extremo circumscribente, & tamen reperitur in alio loco, nimirum in hostia: ergo falsum est, quod locus circumscriptiuus contineat tanquam terminus, extra quem non sit res locata.

Dices, locum circumscriptiuum non continere tanquam terminum, vltra vel extra quem res non sit vlllo modo, sed extra quem non sit circumscriptiuæ, seu cum proportionem partis ad partem.

Contra: quia si ex eo quod sit totaliter in loco circumscriptiuæ, hoc est cum proportionem partis ad partem, non sequitur quin possit esse in alio loco definitiuæ, seu sine tali proportionem, profecto non sequitur quod non possit esse extra illum locum in alio cum tali proportionem; imo, vt in tali in secunda probatione, facilius esset ponere ipsum extra cum tali proportionem.

64 *Ad tertiam confirmationem respondeo* distinguendo minorem: quod ita finiatur, vt nihil ipsius sit, quod non sit in illo loco, concedo; vt nihil ipsius sit extra illum locum, nego minorem & consequentiam.

Ad quartam confirmationem respondeo, quidquid sit de maiori, distinguendo consequens: si non potest naturaliter, seu ex natura sua reddere substantiam aptam, seu potentem,

potentem, ut possit supernaturaliter poni in duplici loco, neque supernaturaliter poterit, concedo consequentiam: si non potest ex natura sua, seu naturaliter reddere ipsam aptam, ut possit naturaliter poni in duplici loco, neque poterit reddere ipsam aptam, ut supernaturaliter ponatur in duplici loco, nego consequentiam.

64 *Confirmatur hæc responsio*: quia non magis quantitas in natura sua est ratio formalis, quare possit substantia habere extensionem in loco, quam ipsa esset substantia est ratio formalis, cur possit ipsa habere ubi definitum in loco secundum aduersarios; sed quamvis hoc competat substantiæ ex se, potest tamen supernaturaliter poni in diuersis locis, in quibus naturaliter nequit poni: ergo quamvis id competeret quantitati, poterit tamen poni supernaturaliter in pluribus locis, in quibus non potest naturaliter poni: & ratio vtriusque est, quia licet substantia & quantitas, habeant ex ratione sua formali esse fundamentum ubi extensui, aut intensui, tamen illa ubi possunt causari à causis extrinsecis effectiuis, quæ causæ, si non possint naturaliter causare duo ubi, non poterit substantia nec quantitas esse naturaliter in pluribus locis; si vero aliqua causa possit supernaturaliter duo ubi ponere in illis, poterit esse supernaturaliter in illis, ut manifestum est.

Confirmatur secundo, quia quantitas ex natura sua non petit esse in loco vno circumscriptiue, licet non possit poni naturaliter in alio definitiue, licet non possit poni in alio loco naturaliter, ut patet in corpore Christi existente in Cælo circumscriptiue, & in Eucharistia sacramentaliter: ergo similiter posset poni supernaturaliter in alio loco circumscriptiue, licet naturaliter poni nequeat in alio loco.

65 *Obiicit quinto*, sequeretur idem corpus posse poni in infinitis, si possent dari infinita loca: sed hoc est absurdum, quia inde sequeretur quod esset immensum sicut Deus.

Respondeo primo, quod secundum aduersarios posset poni corpus idem definitiue in pluribus locis, atque adeo in infinitis, & tamen hoc non obstante non esset immensum sicut Deus; aut esse sic immensum non repugnat creaturæ: ergo similiter quamvis corpus posset esse circumscriptiue in pluribus, & consequenter in infinitis, non sequeretur, quod esset immensum, sicut Deus, aut si id sequatur, non est inconueniens.

Confirmatur: quia si corpus esset definitiue in infinitis locis potius esset immensum, sicut Deus, quam si esset circumscriptiue in infinitis, quia si esset definitiue in infinitis locis, magis accederet ad modum quo Deus est, aut esse potest in infinitis locis, quam si esset circumscriptiue in illis, cum Deus ipse sit definitiue in loco, & non circumscriptiue.

Respondeo secundo, negando minorem cum sua probatione: & ratio quare non esset immensum, sicut Deus, est, quia non habet necessario esse in infinitis illis locis, si darentur, sicut Deus debet esse: immensitas enim quæ est perfectio propria Deo & incommunicabilis creaturæ, est illa perfectio, ratione cuius competit ipsi necessario existere in omni loco existenti; sed corpus, quod poni posset in omnibus locis, non haberet necessario existere in illis, & consequenter non esset immensum immensitate, quæ est proprietas Dei. Quod si esset inconueniens admittere quod corpus posset poni in infinitis locis, si darentur, tum

Responderi posset tertio, negando maiorem: quamvis enim posset poni in pluribus locis simul, non tamen necessario inde sequeretur quod posset poni in infinitis, quia restringi posset ad aliquem determinatum numerum locorum, propter limitationem, & finitatem suam: sicut quamvis intellectus posset plura simul intelligere, non tamen infinita propter suam limitationem.

66 *Obiicit sexto*: sequeretur idem corpus esse diuisum à seipso & indiuisum; indiuisum quidem quia esset vnum corpus, diuisum vero, quia esset distans à seipso.

Respondeo primo, non magis sequi, quod corpus existens in pluribus locis circumscriptiue, esset diuisum, ac indiuisum à seipso, quam si existeret in pluribus locis definitiue & sacramentaliter: ergo cum admittant aduersarij, hoc non obstante, quod possit esse in pluribus locis sacra-

mentaliter, debent etiam admittere, quod possit esse in pluribus locis circumscriptiue, quantum ad hanc rationem; quod mihi videtur euidentissimum. Et mirum est, Complutenses non proposuisse solutionem hanc obuiam & communem, ut eam impugnarent; nisi data opera id fecerint, quia non poterant sufficienter ei satisfacere: quæ etiam ob causam omisisse credo proponere sibi primam responsionem ad obiectionem præcedentem, quæ etiam est communis & obuia.

Responderetur secundo, distinguendo sequelam maioris: diuisum substantialiter, aut entitatiue, ac indiuisum, nego; diuisum localiter ac indiuisum localiter, nego etiam maiorem: diuisum localiter ac indiuisum substantialiter, ac entitatiue, concedo maiorem. Itaque non sequeretur aliud, quam quod vnum indiuisum corpus esset à se ipso, ut in vno loco, distans ac seiunctum, seu diuisum localiter, ut existens in alio loco: sicut corpus Christi, ut existens sacramentaliter Romæ est seiunctum, ac diuisum localiter se ipso, ut existens circumscriptiue in Cælo, & ut existens sacramentaliter Coraciæ; & sicut anima, ut existens in capite, est diuisa à se ipsa ut existit in pede, non quidem entitatiue, sed localiter.

67 *Dices cum Complutensibus*, non posse corpus diuidi à se ipso localiter, quin diuidatur entitatiue, quia non potest diuidi localiter, quin habeat plures extensiones locales: sed nequit habere plures extensiones locales, quin habeat plures quantitates, nec possunt plures quantitates esse simul absque pluribus corporibus.

Confirmatur: quia nequit multiplicari effectus formalis, etiam secundarius, quin multiplicetur forma; at extensio, & præsentia quantitativa est effectus formalis secundarius quantitatis; ergo nequit multiplicari, non multiplicata quantitate.

Probatur maior: tum quia posterius dependet à priori; ergo effectus, qui est posterior causa, nequit multiplicari immultiplicata causa: tum quia effectus formalis affert formam ut communicatam subiecto: ergo multiplicatio effectus affert multiplicationem formæ.

Confirmatur secundo, quia sicut se habent principia essentialia ad constitutionem rei specificam: ita quantitas se habet ad constituendam rem aptam, ut sit in loco circumscriptiue: sed implicat quod sine multiplicatione principiorum essentialium res constituentur in multiplici specie, ergo sine multiplicatione quantitatis nequit corpus collocari in multis locis.

68 *Responderetur* negando sequelam cum minori probatione: quemadmodum enim eadem anima ponitur in diuersis locis naturaliter, nimirum in loco capitis & pedis, & idem Angelus potest poni naturaliter in diuersis partibus eiusdem loci totalis, & potest poni supernaturaliter in diuersis locis discretis: ita etiam eadem quantitas potest poni in diuersis locis per diuersas extensiones, hoc est per diuersas vocationes extensas, & mihi mirum est id verti in dubium.

Ad primam confirmationem respondeo primo, negando minorem, nam ab eadem numero anima rationali de facto naturaliter constituitur caput animarum formaliter, & pes animatus, & reliquæ partes viuentes; nec est idem effectus formalis, quem tribuit capiti & pedi, supposito quod effectus formalis distinguatur à forma, nec enim idem est formaliter: caput est animatum, & pes est animatus; sed sunt distincti effectus formales euius realiter, cum bene possit stare quod caput sit animatum, & pes non sit animatus: ergo distincti effectus formales possunt provenire ab eadem forma indiuisibili. Itaque vniuersaliter loquendo, quando eadem causa formalis potest communicari diuersis subiectis, potest tribuere ipsis diuersos effectus formales absque multiplicatione sui: & sane in sententia aduersariorum eadem quantitas facit materiam, & formam substantialem quantam in genere causæ formalis, nec est idem realiter effectus, quem tribuit materiæ & formæ, sicut nec materia & forma sunt idem realiter.

96 *Ad probationem autem primam maioris*, nego consequentiam; & instantiæ infinite sunt in effectibus variis, qui dependent ab eadem causa efficiente, ut mirum

fit

fit quod aduersarij inferant ex multiplicatione posterioris multiplicationem prioris, à quo dependent. Quod si loquantur non de quocumque posteriori, sed de posteriori in genere effectus formalis, probant idem per idem, & instari potest non solum exemplo effectuum causæ efficientis, sed exemplis præmissis de animatione capitis & pedis, extensione quantitativa materiæ & formæ, albedinis, & dulcedinis.

Ad secundam probationem eiusdem maioris, *Respondeo* etiam negando consequentiam, propter eandem instantias, & quia quamuis effectus formalis affert formam communicatam, tamen quando eadem forma potest communicari pluribus, non est necesse quod multiplicato effectui, multiplicetur forma.

70 *Respondeo secundo* ad eandem confirmationem distinguendo minorem: extensio & præsentia quantitatiua, id est, præsentia illa extensa, quam habet quantitas, est effectus formalis ipsius, nego: est enim forma adueniens ipsi per actionem causæ effectiuæ: extensio illa seu præsentia, ut est quantitatiua, & habet à quantitate, quæ est subiectum ipsius, esse impenetrabilis, est effectus formalis ipsius, concedo minorem: nam sicut albedo ut impenetrabilis potest dici effectus formalis quantitatis, non obstante quod sit secundum se forma quantitatis, non effectus eius, ita similiter potest discuti de præsentia quantitatiua. Distinguo etiam conformiter ad hoc consequens; ergo nequit multiplicari extensio, quæ est in quantitate, nego consequentiam: ergo nequit multiplicari ut est impenetrabilis à quantitate, non multiplicata quantitate, si nequeat effectus formalis multiplicari non multiplicata forma, à qua prouenit, concedo consequentiam. Sed quamuis corpus poneretur extense in duobus locis per diuersas præsentias, quarum quælibet esset quantitas, non tamen sequeretur, quod illæ diuersæ præsentia essent, ut quantæ, distinctæ, aut multiplicatæ: quia ut quantæ, dicerent eandem numero quantitatem: & sicut non est inconueniens, quod albedo, & dulcedo sint quantæ eadem quantitate, ita non est inconueniens quod duæ extensiones in loco, seu duæ præsentia sint quantæ eadem quantitate.

71 *Ad secundam confirmationem respondeo* negando consequentiam: sed solum sequeretur, quod sicut sine multiplicatione principiorum essentialium non possint multiplicari species; ita sine multiplicatione quantitatis nequeant multiplicari aptitudines ad essendum in loco, loquendo de aptitudinibus identificatis ipsi quantitati.

Confirmatur hæc responsio: quia non magis quantitas est principium constituendi rem aptam, ut sit in loco circumscriptiue, quam ipsa natura substantiæ, aut qualitatis, aut Angeli, aut animæ separatæ, est principium constituendi rem aptam, ut sit in loco definitiue: sed hoc non obstante substantia potest poni in diuersis locis sine multiplicatione sui: ergo & quantitas similiter.

Confirmatur secundo: non obstante quod quantitas sit principium constituendi rem aptam, ut sit in loco circumscriptiue, potest poni supernaturaliter in alio loco definitiue absque multiplicatione sui: ergo & circumscriptiue, quia ex hac ratione æque repugnat utrumque.

Confirmatur tertio: ideo principia essentialia nequeunt absque multiplicatione facere diuersas species, quia sunt determinatæ essentialiter ad unam speciem; & quia nequit intelligi quomodo facerent eadem principia diuersas species, imo id aperte repugnat, tum quia essent & non essent distinctæ realiter & specie inter se: sed quantitas, licet sit principium constituendi rem aptam ut sit in loco; non tamen determinatur ad unum locum, ita, ut non possit poni in alio: nec est repugnantia in hoc, quod sic constitutur, aut maior difficultas in modo intelligendi quomodo constitueretur in diuersis locis circumscriptiue quam definitiue: per quod totaliter ruit prædicta confirmatio.

62 *Obijcies septimo ex Ioanne à S. Thoma* principalem implicentiam, ad quam ceteræ reducuntur, & quæ in se forte coincidunt cum præcedentibus, & soluitur sufficienter ex dictis, quoniam non abs re erit eam particularius

proponere & soluere, ut clarius veritas conclusionis nostræ appareat: Sequeretur diuisio quantitatis & consequenter corporis, & sic tam quantitas, quam corpus esset & non esset diuisa à seipsa, quod implicat. Probatur sequela: quia illud corpus haberet duplicem superficiem terminantem: ita ut si simul accederent, aut si poneretur corpus in duobus locis immediate coniunctis, tangerent se inuicem non secus ac tangunt diuersa loca, in quibus poneretur illud corpus: sed illa dicuntur tangere se, quorum extrema sunt simul; ergo deberet habere duplicem superficiem, qua se inuicem tangerent, & consequenter diuideretur eius quantitas.

Confirmatur: quia inter quantitatem corporis existentis Romæ, & quantitatem corporis existentis Corcagæ, intercedunt aliæ quantitates non continuatæ: ergo diuideretur, quia tum quantitas diuiditur, quando inter hanc & hanc quantitatem interponitur alia quantitas, aut aliud corpus intermedium, quod non continuatur cum illa quantitate.

73 *Respondetur* negando sequelam cum sua probatione: sicut enim esset idem corpus in diuersis locis, ita etiam & eadem quantitas, & consequenter eadem, & non duplex superficies terminans: nec etiam illæ duæ superficies aut tangerent se, aut tangerent duo loca, in quibus poneretur, quia omnino non sunt duæ, sed una quæ tangeret illa duo loca; & illa una quantitas, si replicaretur in loco proximo, non tangeret seipsam, quia tactus est inter realiter distincta; sed apparet tamen sensui, quod essent duæ superficies tangentes se; quia quantum ad sensum, eodem modo se haberet illud corpus replicatum in illis duobus locis, ac si essent duæ quantitates in illis. Quod si nihil aliud velit hic author per tactum quantitatis, quam quod quantitas existens in uno loco sit etiam in alio loco contiguo, concedo, quantitatem existentem in duobus locis contiguis ut est in uno loco ex illis, tangere seipsam, ut est in alio loco.

Ad confirmationem respondeo negando consequentiam, & distinguendo eius probationem: quando inter hanc & hanc, id est aliam distinctam, interponitur alia quantitas, aut corpus ab utraque distinctum, concedo: sed id non accidit in casu nostro: quando inter hanc & hanc, quæ non est alia, sed eadem replicata, interponitur alia quantitas distincta & discontinua, nego: ita accidit in casu nostro.

74 *Confirmatur utraque hæc responsio*: de facto inter quantitatem corporis Christi existentis in hoc altari, & eandem quantitatem existentem in alio altari interponitur alia quantitas discontinua ab illis, & tamen nequit dici discontinuari, aut diuidi propterea: ergo nec ex eo, quod poneretur quantitas eadem circumscriptiue in diuersis, & interponeretur alia quantitas inter ipsam ut existentem in uno loco, ac seipsam ut existentem in alio loco, sequitur quod debeat diuidi entitatiue; licet possit dici quantum ad hoc, quod occuper loca inter se diuisa. Rursus corpus Christi, ut existens sub una hostia, potest esse in loco contiguo, quatenus existit in alia hostia, & tamen nequit dici tangere seipsam: & idem est de Angelo existente in loco bipalmari, nam ut coexistit & commensuratur secundo palmo istius loci, non potest dici tangere se ut commensuratur primo palmo: ergo quamuis eadem quantitas esset circumscriptiue in diuersis locis contiguis, non debet dici quod tangat se. Nec refert, quod corpus existat modo indiuisibili in hostia, atque adeo quod non possit discontinuari aut tangi, vel tangere: nam si nihil aliud requiratur ad tactum, quam quod ponatur in locis contiguis, omnino sequitur quod tangat se; aut si aliud requiritur ad tactum, ergo eadem quantitas circumscriptiue posita in locis contiguis, ex hoc præcisè non debet dici tangere se.

Rursus, si nihil aliud requiritur ad diuisionem quantitatis, quam quod ponatur in locis separatis, & alia quantitas ponatur in locis intermediis, est euidentius, quod quantitas Christi diuidatur; quod si aliud requiratur ad diuisionem, ergo ex hoc præcisè, quod quantitas circumscriptiue ponatur in diuersis locis separatis, & quod alia quantitas ponatur,

ponatur in locis intermediis, non sequitur quod diuidatur, differentia enim illa existendi modo diuisibili, & modo indiuisibili omnino nihil facit ad rem; neque poterit vnquam assignari ratio, cur debeat dici diuidi quantitas diuisibiliter posita in diuersis locis separatis, posita alia quantitate in locis intermediis, & non debeat dici diuidi quantitas similiter posita indiuisibiliter: nec poterit similiter dari ratio cur quantitas diuisibiliter posita in duobus locis contiguis tangat se (loquor de tactu physico, qualem possunt habere duo lapides; non de sensibili aut inrethionali, qui fit per potentiam vitalem tactuam, & conuenit solis animalibus, nec facit ad propositum) & non tangeret se, si poneretur in locis contiguis indiuisibiliter.

Ex hæcenus dictis patet, præcipuas difficultates, quæ proponuntur ab aduersariis contra existentiam corporis in duobus locis circumscriptiue, militare contra existentiam corporis sacramentaliter in duobus locis, Vnde si quis admitteret ob illas difficultates implicare vnum, non posset defendere alterum, quo sane fateor meum intellectum convinci.

71 Obiicit octauo: sequeretur quod idem posset ponere se naturaliter in pluribus locis discontinuis, sed hoc est absurdum.

Probat sequela: quia homo exiens Romæ posset se ibi localiter mouere & naturaliter quidem; & idem si replicaretur Corcagiæ, posset similiter se mouere: ergo ponere se naturaliter in illis duobus locis.

Respondetur distinguendo sequelam absolute, & simpliciter, nego: ex suppositione miraculi replicationis, concedo. Sicut enim non est inconueniens quod Angelus Romæ exiens intelligeret naturaliter res existentes in Indiis, ex suppositione quod replicaretur in illis; ita etiam non est inconueniens quod corpus idem posset in diuersis locis miraculose, posset se deinceps ponere in diuersis locis simul. Quod si id etiam esset absurdum, tum negari deberet sequela maioris cum sua probatione: neque enim posset mouere se ab illo loco, in quo replicaretur miraculose.

Confirmatur, quia non magis difficile est ponere naturaliter corpus circumscriptiue in duobus locis discontinuis, quam diffinitiue, sed secundum Adversarios potest quis naturaliter ex suppositione miraculose transubstantiationis in diuersis hostiis ponere corpus Christi in diuersis locis definitiue: ergo ex suppositione miraculose replicationis in loco circumscriptiue, non est inconueniens, quod naturaliter posset ponere in duobus locis circumscriptiue.

Obiicit nono: sequeretur quod idem corpus caleficeret, & frigeretur; moueretur & quiesceret, esset viuum & mortuum loqueretur & taceret; amaret & odio haberet idem obiectum; esset plenus cibo ac consequenter satur, sine villo cibo ac consequenter famelicus; duceret choreas; construeret integrum exercitum, & huiusmodi alia, quæ videntur absurda.

Respondetur primo, has etiam difficultates procedere contra positionem corporis circumscriptiue in vno loco, & sacramentaliter in pluribus, nam vt in vno loco, moueretur, & loqueretur, & posset amare, & esset plenus cibo, & vt in alio loco, nihil ex his ipsi competere; aut si competere, non esset absurdum, quod hæc competere eidem subiecto, replicato tamen in diuersis locis, & sic minor argumenti esset neganda.

Respondetur secundo directe, distinguendo sequelam: si affectiones aut formæ contrariæ possint competere eidem subiecto, vt tenent plurimi, & speciatim Auerſa, concedo sequelam & nego minorem: si non possint, vt tenent plures alij, & speciatim Arriaga cum Scotistis, nego sequelam. An autem formæ contrariæ possint competere eidem subiecto replicato, nec ne, quæstione sequenti examinabitur: & quia cõmuniter tenetur quod non à Scotistis, pro distinctiori solutione huius obiectionis iuxta principia eorundem Scotistarum, negandum est, corpus replicatum habere maiorem virtutem actiuam ad aliquid faciendum, quam si non esset replicatum; nec etiam maiorem virtutem receptiuam vllarum formarum absolutarum. Vnde si existens in vno loco, non posset tollere plus ponderis, quam centum libras; nec replicatum poterit tollere cen-

tum libras in vno loco, & alias centum in alio imo si tollat centum in vno loco, non poterit tollere vnā libram in alio loco: Similiter si duo agentia, verbi gratia frigeſactiuum & caleſactiuum non possent producere in ipso frigus & calorem, quando applicarentur in diuersis. Sed eodẽ modo discuti debet de actione eorum agentium, quando applicarentur corpori in diuersis locis posito, quo si applicarentur ipsi in eodem loco. Hoc supposito.

77 Respondetur in particulari, quod non sit absurdum quod corpus moueatur in vno loco & quiescat in altero, loquendo de motu locali, quia hoc non est aliud quam quod ab vno ex duobus locis, in quibus esset, recederet, non recedendo ab altero loco: & idem est de loquendo & tacendo. Quantum autem ad frigeſactionem & caleſactionem, negandum est quod posset frigeſcere & caleſcere in diuersis locis, nisi posset in vno: & idem est de amore & odio eiusdem obiecti, & de fame & satietate, quatenus fames includit sensationem illam, quæ sensibilibus molestatur, dum famem patimur. Quantum autem ad hoc, quod corpus esset plenum cibo in vno loco, & sine cibo in altero, hoc non esset inconueniens, quia nihil aliud sequeretur, quam corpus applicari alteri corpori in vno loco: cui non esset applicatum in altero; quod necessario contingit quando corpus ponitur in duobus locis. De vita & morte iuxta hæc principia neganda est sequela, quia si corpus afficiatur anima, aut vlla forma absoluta in vno loco, debet necessario affici eadem forma in alio loco, & sic non poterit in vno loco esse viuum, id est coniunctum cum anima, & in alio loco mortuum, id est priuatum anima; vnde si occideretur quis in vno loco, desineret anima esse in eius corpore in omnibus aliis locis, atque adeo nullibi esset viuum. Illud de exercitu & choreis concedendum est, nec habet difficultatem.

78 Quærit, per quam actionem poneretur corpus in duobus locis; an per adductionem, hoc est per actionem, quæ produceretur solummodo nouum ibi in ipso; an vero per actionem substantialem, per quam reproduceretur ipsa mater substantia ante producta.

Respondetur quod conaturaliter deberet produci per adductionem solam, quia illa sola sufficeret & debet adesse, & altera omnino esset superflua, imo verisimilius esset impossibilis, quia ex suppositione, quod res sit semel producta: non potest nisi destrui iterum reproduci: sicut nec pro eodem instanti bis reproduci, propter principia illa, ex quibus sequitur quod non potest idem effectus dependere à pluribus causis totalibus.

Dices: tale corpus transit de non esse in hoc loco, secundo verbi gratia in quo replicaretur, ad esse in hoc loco: ergo per productionem nouam ponitur in illo loco.

Respondetur distinguendo consequentiam: per productionem nouam terminatam ad vbi, à quo formaliter habet corpus esse in secundo loco, concedo consequentiam: per productionem nouam, quæ terminaretur ad ipsum corpus, nego consequentiam.

Confirmatur: quia licet corpus habeat esse de nouo album, cum ante non esset album, aut habeat de nouo poni sub albedine; tamen hoc non habet per actionem aliam, nisi per illam, quæ terminatur ad albedinem eductam ex ipsius potentia: ergo similiter quando corpus de nouo ponitur in hoc loco, id fit per actionem solam illam, per quam produciatur vbi intrinsecum in ipso eductum ex eius potentia.

79 Dices secundo cum Coninco de Sacramentis, qu. 76. art. 4. dub. 3. Si Deus Ioannem Romæ existentem vellet in instanti ponere Dublinij, hoc non posset facere per adductionem, seu per reproductionem: ergo quotiescumque replicatur res, debet replicari per reproductionem. Patet consequentia à paritate rationis: probatur antecedens: quia si fieret per adductionem, vel produceret illud vbi in Ioanne Romæ existente, vel existente Dublinij: non primum, quia alias vbi Dubliniense esset Romæ, quod est absurdum: non secundum, quia sic deberet Ioannes Dublinij prius existere, quam haberet vbi Dubliniense, & sic frustra poneretur tale vbi, & præterea non

Per quam actionem poneretur corpus in duobus locis.

non posset esse prius ibi, nisi per actionem reproductivam.

Confirmatur: quia illa duo ubi habent se, sicut calor, & frigus respectu sui subiecti: ergo ubi Dublinense deberet recipi in Ioanne habente ubi Romanum, & sic illud ubi Dublinense deberet esse Romæ.

Respondet Mastrus: quod illud ubi Dublinense produceretur in Ioanne, non Romæ, sed Dublinij existente, pro aliquo priori naturæ fundamentaliter.

Sed contra: quia quæro à quo habet Ioannes formaliter pro illo priori naturæ esse Dublinij fundamentaliter? non à seipso, quia Ioannes ex se est differens ut sit fundamentaliter in quocumque loco, in quo potest esse formaliter: non ab aliqua alia forma distincta, quia nulla potest assignari, & si assignaretur, frustra poneretur ubi sequens; nec esset ratio cur ab illa forma non esset formaliter Dublinij, & non tantum fundamentaliter: non etiam ab actione quia nullam admittit *Mastrus*, nisi adductivam, quæ non versatur circa Ioannem, nisi quatenus dat ipsi, ubi, & consequenter non versatur circa ipsum pro vilo priori instanti naturæ in quo antecedit ubi.

So. *Melius Respondetur* negando antecedens cum minori probationis pro secunda parte, & probatione eiusdem partis: nam cum ab ipso ubi habeat Ioannes formaliter esse Dublinij, non debet prius vlla ratio ne esse Dublinij quam habeat ipsum ubi.

Quæ responsio confirmatur, & simul impugnat doctrinam *Coninchij*: quando homo movet seipsum ab vno loco ad alium locum, non habet actionem substantialem, per quam producat suam substantiam, ut est evidens, sed tantum actionem adductivam, per quam producit ubi: Sed posset probari quod haberet actionem substantialem, & quod non sufficeret adductiva, si valeret obiecto *Coninchij*, aut si non sufficeret nostra responsio: ergo illa non valet, & hæc sufficit: probatur minor proponendo eandem obiectionem contra actionem, quæ Petrus ponit se naturaliter in alio loco: Vel per illam actionem producit ubi in seipso existente in loco priori, vel existente in loco nouo: non in loco priori, quia implicat ubi, quod ponitur in secundo loco, esse in primo loco, tam benequam implicat ubi Dublinense esse Romæ: non in seipso existente in secundo loco, quia sic prius esset in secundo loco, quam produceretur in ipso secundum ubi, quod æque absurdum est, ac quod prius existeret Dublinij quam haberet ubi Dublinense. Ecce argumentum *Coninchij* directe æque probare quod homo mouens se ab vno loco ad alium, moueat se per reproductivam, ac quod homo motus à Deo ab vno loco in alium per talem moueatur. Itaque quemadmodum potest quis se ab vno loco ad alium mouere per actionem adductivam seu productivam noui ubi solummodo: ita etiam potest Deus per talem actionem ponere illum in alio loco, relinquendo ipsum in priori.

Et Ad confirmationem respondeo negando consequentiam: imo si ubi Dublinense recipiatur in Ioanne, ut habente ubi Romanum, non expelleret ubi Romanum, & consequenter non haberent se sicut calor, & frigus contra suppositum antecedentis. Itaque illa duo ubi expellunt se formaliter ab eodem subiecto, quis in instanti, quo producit vnum, definit esse alterum: & verum est dicere quod iam non sit, & ante immediate fuit: & sicut quando vnus homo movet se ab vno loco ad alium, solum producit ubi nouum absque vlla alia actione, quæ produceret suam substantiam, licet illud nouum ubi non sit productum in ipso, ut existente sub priori ubi: non obstante quod illa duo ubi habeant se sicut calor, & frigus quantum ad expulsionem connaturalem sui inuicem ab eodem subiecto; ita etiam Deus potest ponere subiectum productum in hoc loco in alio loco absque vlla alia actione præter adductivam.

Et Dices tertio. Homo primo productus Romæ, & replicatus Corcagiz, quamvis non conferuaretur ubi Romanum, conferuaretur Corcagiz non solum quoad ubi, sed quoad substantiam: ergo signum est quod productus fuerit Corcagiz non solum actione adductiva, sed substantiali, quia alias non deberet conferuari substantialiter ibi,

nec consequenter vlla ratione, quia nisi conferuaretur substantia ipsius, non posset conferuari ubi ipsius, quod habet pro subiecto substantiam.

Respondeo negando consequentiam cum sua probatione, quia deberet conferuari ibi quoad substantiam, quandoquidem non desit, ut supponitur, actio conferuatiua ipsius, quæ independens est ab hoc & illo ubi, & potest cum quolibet ex ipsis coexistere, imo præsupponitur omni actiōi adductivæ, & omni ubi: quod si illa desisteret, periret res quoad substantiam, & quoad omnem locum, & ubi consequenter.

QVÆSTIO VI.

Quas formas debet, & potest habere corpus positum in diversis locis.

83 *Prima sententia* est, formas omnes absolutas, independentes à loco, eoque priores, quæ insunt corpori in vno loco, debere necessario ipsi inesse in quocumque loco ponatur, ita, ut oppositum nequeat fieri de potentia Dei absoluta: formas vero dependentes per se à loco non debere inesse corpori in omnibus locis, sed aliquas in vno, & alias in aliis locis. Hanc tenent *Scotists* communiter hic, & 4. d. 10. q. 1. in 13. ubi Doctor videtur idem sentire & in q. 4. n. 10. Hoc sequuntur *Walsg.* 3. p. diff. 189. c. 4. *Ruinus* hic q. 7.

Secunda sententia tenet formas absolutas omnes, quæ insunt in vno loco, debere inesse in quocumque communitate loquendo, oppositum tamen posse contingere de potentia absoluta. Hanc tenet *Gabriel* 4. d. 4. in cor. 5. motus & Hurtado hic, *Pesantius* 3. par. questione 75. art. 5. diff. 3.

Tertia sententia est, posse naturaliter contingere ut aliquæ affectiones seu forme absolute sint in vno loco in corpore, quæ non sint in illo in alio loco. Ita *Alens.* 4. p. q. 44. *Occam.* 4. q. 4. *Maior.* d. 10. q. 4. *Auerfa* q. 27. sec. 7. *Arriag.* diff. 14. sec. 7. Et si queratur quam sint illa accidentia, aut forme absolute, quæ possunt naturaliter non replicari: respondent illa, quæ non sunt de complemento naturali corporis, nec proprietates physice eius. Ex his autem qui tenent hanc sententiam, aliqui, ut *Suarez* & *Auerfa* tenent posse corpus in diversis locis habere formas oppositas, ut calorem, & amorem in vno, & frigus ac odium in alio, quamvis eas non posset habere simul in vilo loco. Alij vero, ut *Arriag.* negant formas absolutas, quæ sunt ita contrariæ, ut nequeant esse in eodem subiecto in eodem loco, posse esse in ipso in diversis locis simul.

CONCLUSIO.

84 *Non potest naturaliter contingere ut vlla forma absoluta sit in corpore in vno loco, quæ non sit in illo in quocumque alio loco.* Hæc est iuxta primam, & secundam sententiam contra tertiam.

Probat autem: quia ideo acquirit naturaliter corpus moveri ab vno loco ad alium locum absque eo, quod moueantur cum ipso omnia accidentia, quæ erant in priori loco, & ab ipso independentia quia & erant independentia à priori loco, & quia vnicbantur physice corpori tantquam subiecto: ergo quando corpus poneretur in pluribus locis, talia accidentia debent naturaliter ipsum comitari. Probat consequentia à paritate rationis.

Confirmatur: quia non solum accidentia, quæ sunt de complemento naturali corporis, ipsum sequuntur à loco in locum, sed etiam quæ sunt ipsi violenta, ut calor est aquæ: ergo, quando corpus replicatur non solum debent in ipso replicari accidentia connaturalia, & quæ sunt de complemento ipsius, sed etiam alia quæcumque absolute, ac independentia à loco, etiam si non sint connaturalia, sed violenta.

65 *Obiicit* cum *Auerfa* aliquæ affectiones sunt, quæ ex natura sua dependent à circumstantia loci, & recipi vicinarum in loco, videlicet visio albedinis dependet ab obiecto albo posito in hoc loco, & non in alio, & calor dependet

Varietate
tenet

Naturaliter
loquendo
formæ ab-
solutæ ex-
istentes
in substantia
in vno
loco, de-
bent exister-
e in altero.